

DI 19/09 Dinsdagavondfilm A Haunting in Venice (Kenneth Branagh) (2**) UGC Antwerpen

Kenneth Branagh denkt aan de verpakking, en vergeet soms wat eronder zit

Kenneth Branagh amuseert zich kostelijk met zijn bewerkingen van Agatha Christie – hij wel. Deze keer maakt hij er een gothic springkasteel van, maar ook hier loopt de lucht eruit.

Johan Faes in De Standaard van 12/09/23

Van **Kenneth Branagh** en met **Kenneth Branagh, Tina Fey, Jamie Dornan, Michelle Yeoh**

Duur: 103 min.

Kenneth Branagh hoeft helemaal geen films te regisseren om zelf nog –s te mogen acteren. Vriend Christopher Nolan castte hem in zijn laatste drie – *Dunkirk*, *Tenet* en *Oppenheimer* – en daar was iedereen zeer over te spreken. Al ging het in het geval van *Tenet* vooral over zijn Russisch accent.

Als Branagh zichzelf regisseert, maakt hij wel meer kans op de hoofdrol. Niet dat hij daarom regisseert, hij doet het gewoon liever dan acteren, zei hij jaren geleden, maar wie zegt er nee tegen een hoofdrol, zeker als die aangeboden wordt door jezelf?

In meerdere Shakespeare-verfilmingen draaide dat goed uit, maar in de intussen drie bewerkingen van Agatha Christie-verhalen – na *Murder on the Orient Express* (2017) en *Death on the Nile* (2022) – gaat de aandacht al te vaak naar de verkeerde dingen. De snor is nu het Russische accent.

Je moet Branagh niet leren hoe je met kostuums, decors, lichtinval- en uitval een luchtkasteel optrekt. Het Venetië waar hij in de beginscène uit een nachtmerrie opschrikt, is een praalhof met houtrot. Gekantelde shots trekken het nog schever en de duiven lijken wel kraaien. Een irritant slim jongetje, overspeeld door Jude Hill, is niet toevallig Edgar Allan Poe aan het lezen. *A haunting in Venice* is dan wel gebaseerd op een verhaal van Agatha Christie, het moordmysterie krijgt een horror-update die terstond gedateerd is. Gekerkerde weeskinderen zijn altijd gedoemd om nog jaren te spoken. En een lijkbleek meisje met verwaarloosd haar dat plots opduikt in het

spiegelbeeld, van zo–n *jump scare* springt geen jong publiek meer op.

Branagh denkt aan de verpakking, en vergeet soms wat eronder zit. Het is de aangestoken koekendoos die je nog eens bovenhaalt als de bomma op bezoek komt, met *cigarettes russes* en *marquissettes*. Ze ziet er beeldig uit, maar knapperig is anders.

Bovennatuurlijk

De premisse zit op zich nog wel goed. Hercule Poirot – geacteerd, geregisseerd en geproduceerd door **Branagh** – is een uitgebluste detective die alleen nog herleeft als hij zijn dagelijkse gebakje van de patissier ontvangt per gondel. Een agent buiten dienst houdt de vele smekelingen op afstand. Tot een bevriende thrillerschrijfster (de Amerikaanse comédienne **Tina Fey** doet je één keer lachen) hem overtuigt om mee naar een seance te gaan en het medium (**Michelle Yeoh** met zadelpijn) te ontmaskeren. Bestaan er bovennatuurlijke verschijnselen – bestaat God? – of zijn alle mysteries van menselijke makelij en dus ook te verklaren? En waarom vallen er altijd doden in de buurt van Poirot: wie volgt wie?

Je voelt dat daar wel wat te rapen ligt, in dat conflictgebied met het paranormale en het occulte. De methodische Poirot die maar geen vat krijgt op de verschijningen. De speurder die iedereen verdenkt en zo altijd alleen staat. De gebelgde detective, een raadsel op zich. Hoe lost hij zichzelf op? Maar al gauw zakt de metafysica in tot een wankele **huis clos**. Niemand kan weg want het stormt, één na één vallen getuigen af of dood, de kelder geeft zijn geheimen prijs. De ensemblecast – minder A-listers dan we gewend zijn van Branagh – speelt het spel mee, maar ook weinig meer dan dat. En aan het einde sterft Poirot.

Welnee, hij schenkt de doden en de levenden rust, zijn snor gaat krullen van zelfgenoegzaamheid en hij slaat zijn dossiers weer open, helemaal klaar voor een vervolg.

Oorspronkelijk heette dit verhaal van Agatha Christie uit 1966 **Hallowe–en party**. De verfilming ervan voelt eerder verwant met de Nederlandse vertaling: **De versierde bezemsteel**.

Ook in Knack Focus van 13/09 krijgt A *Haunting in Venice* maar **2****. De

recensie eindigt met: "De vorige Poirots bewezen dat er een markt is voor dit soort **onschadelijke entertainment** ..."

Bijdrage: op vertoon van je geldige Oeverlidkaart koop je van de verantwoordelijke een filmticketje dat – **8** kost i.p.v. het standaardtarief van – 12,50. **Na de film gaan we samen nog iets drinken in de buurt.**

Afspraakuur: 19u15

Afspraakplaats: UGC, Van Ertbornstraat 17, Antwerpen. Rechts van de kassa's!

Wegwijzer: Door het feit dat UGC gelegen is aan de Van Ertbornstraat 17, een zijstraat van De Keyserlei, is het zeer vlot bereikbaar met het openbaar vervoer (trein, tram, bus). Met je filmticket kan je ook goedkoper parkeren in de ondergrondse, bewaakte parking De Keyser aan de Van Ertbornstraat (net naast de inkom van de UGC. Slechts – 3 voor 3 uren!)! Valideer je parkingticket op de verdieping.

Aanvangsuur: 19u30

Info: Ben VdP - 0470 90 24 73

of: Luc F - 0484 98 38 37